

Hồi 59

Thủy Hỏa Tôn Giả Hạ Sơn

P hát trượng này của Thúy Y Bách lão bà phóng tới cực kỳ mau lẹ. Chỉ trong chớp nhoáng đã nghe đánh "bình" một tiếng trúng vào Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp trong lúc cấp bách không kịp né tránh, chàng đành rụt đầu so vai, vận khí lực vào lưng để chịu đựng, tiếp lấy đòn trượng của đối phương.

Bách lão bà được trời phú cho tư chất khác thường, sức mạnh vô cùng! Ngoài bốn mươi tuổi, mặt mới gặp dị nhân truyền thụ võ công. Khi mặt thành danh thì đã ngoài năm mươi tuổi. Tuy mặt đã lớn tuổi, mới học nghệ song có căn cốt đặc biệt, nên nội lực cực kỳ thâm hậu.

Lúc Bách lão bà phóng trượng ra, mặt chỉ lo không trúng. Trượng pháp của mặt còn ẩn hiện bao nhiêu thế biến hóa để chuẩn bị thay đổi chiêu thức.

Mặt không ngờ Cần Quân Hiệp vì cố tình hộ vệ cho Triển Phi Yên, chàng không né tránh, giơ lưng ra mà chịu đựng.

Bách lão bà thấy một đòn trúng Cần Quân Hiệp ngay thì trong bụng cả mừng. Mặt lẩm bẩm:

- Dù cho mi có tấm thân bằng sắt đá mà bị trúng phát trượng này cũng phải gãy xương.

Nhưng cây trượng mặt đánh trúng rồi, đầu trượng vẫn bị giắt vào trong da thịt trên lưng Cần Quân Hiệp.

Bách lão bà là một tay hiểu việc hơn đời. Giả tử ở địa vị người khác mà thấy phóng trượng đánh xuống, dù đầu trượng có hằn vào da thịt đối phương tất cũng mừng rỡ vô cùng và cho là đối phương bị hạ rồi. Song Bách lão bà lại nhận ra ngay tình thế này có điều khác lạ, vì mặt hiểu rằng thế trượng mạnh dường nghiêng non dốc biển, đáng lý phải làm cho đối phương người bẹp dúm lại không còn ra hình thù gì nữa mới đúng, chẳng có lý nào trượng lại đâm lọt vào da thịt người như đao kiếm được.

Bách lão bà vừa phát giác ra có điều bất diệu, liền lập tức thu nội lực lại, chuẩn bị rút cây thiết trượng về.

Nhưng giữa lúc ấy, Cần Quân Hiệp thét to một tiếng, đứng thẳng người lên. Đồng thời nội lực của chàng cũng xô mạnh ra và cây thiết trượng đang bị kẹt sau lưng chàng cũng đột nhiên bật văng trở lại.

Bách lão bà đang lúc sắp giật trượng về thì thốt nhiên cây thiết trượng trong tay mù bị một luồng cường lực hất ngược lại một cách bất ngờ.

Mụ đã toan dùng sức mạnh đè chặt cây thiết trượng xuống, nhưng không tài nào giữ được. Tay mù vừa đè xuống liền bị luồng kinh lực hất lên đánh "rắc" một tiếng!

Xương cổ tay Bách lão bà đã bị gãy rời. Mụ phải buông tay ra. Cây thiết trượng rít lên một tiếng "véo"! Như một con quái long, nó bay vọt thẳng lên không gian.

Thúy Y Bách lão bà bị đau thấu tâm can, mù lùi lại luôn mấy bước. Luồng nội lực của đối phương xô cả vào trước ngực, khiến mù bị nội thương trầm trọng.

Mụ ọe một tiếng rồi phun ra một bùm máu tươi đỏ lôm, làm loang lổ cả tấm áo màu xanh biếc thành ra chỗ đỏ chỗ xanh, khiến người trông thấy phải hãi hùng.

Cần Quân Hiệp lập tức xoay mình lại. Tay trái chàng vẫn ôm lấy Triển Phi Yên. Sắc mặt chàng lợt lạt. Trên môi chàng cũng có mấy tia máu tươi ứa ra.

Nội lực Cần Quân Hiệp tuy đã đến mức trên đời hiếm có, nhưng chưa được đến trình độ sắt thép chém không vào.

Phát trượng vừa rời của Bách lão bà đánh vào người chàng ít ra cũng có sức mạnh đến dư ngàn cân, lại đập trúng vào chỗ yếu hại sau lưng chàng, không khỏi làm rung chuyển cả nội tạng.

Lúc này tuy chàng gắng gượng đứng ngay lên và luồng phản lực hất được Bách lão bà làm mù gãy tay và bị trọng thương, nhưng lưng chàng bị chấn động mạnh cũng làm bị thương tạng phủ trong người. Có điều nội lực chàng thâm hậu nên gắng gượng nhẫn nại giữ được cho miệng không trào máu tươi ra thành vòi. Thực ra chàng cũng kiệt lực mất rồi.

Bách lão bà thấy Cần Quân Hiệp xoay mình lại thì kinh hãi vô cùng! Nhưng chỉ một loáng mù nhìn ra chàng đã bị thương thì không sợ hãi nữa, về mặt lại ra chiều hối tiếc.

Mụ lẩm bẩm:

- Giả tử mình không bị thương lúc này, ung dung đối phó với gã thì có thể hạ được gã một cách dễ dàng. Nhưng mình cũng bị trọng thương mất rồi thì chỉ làm lợi cho kẻ khác. Thế là mình sắp cổ cho họ đến sau ăn không.

Bách lão bà vốn là con người tâm địa hẹp hòi. Mụ nghĩ tới đây phát uất lên, mắt tối sầm lại, ngã lăn đùng ra đất, đầu óc mê man không còn biết gì nữa.

Cần Quân Hiệp ngoảnh đầu nhìn bốn phía mà chưa thấy địch nhân nào khác. Lòng chàng tạm yên lại đôi chút. Chàng từ từ vận chân khí cho chu lưu khắp người rồi bỗng Triển Phi Yên tìm đường rời khỏi nơi này.

Triển Phi Yên người vẫn nhún ra như mớ bông để mặc cho Cần Quân Hiệp bỗng đi. Nhưng cặp mắt nàng tỏ ra cực kỳ nóng nảy, mặc dầu nó đã lờ mờ.

Cần Quân Hiệp không ngớt nhìn nàng mỉm cười để an ủi và khuyến khích nàng cứ yên tâm. Nhưng Triển Phi Yên nhận ra chàng đã bị trọng thương nên trong dạ rất đỗi bồn chồn lo lắng, không ngớt hồi hộp, chứ chẳng yên tâm chút nào. Nàng biết rằng nhị thư là Triển Phi Ngọc tâm địa cực kỳ thâm độc. Y đã ước hẹn bấy nhiêu người đến mà chưa trả thù xong thì còn xảy ra nhiều chuyện khác ghê gớm hơn, nhất định y chưa chịu buông xuôi vụ này.

Triển Phi Yên lại nghĩ thầm:

- Cần Quân Hiệp đã bị trọng thương rồi. Chàng lo cho chính chàng còn chưa xong thì làm sao còn bảo vệ cho mình được?

Tuy nhiên trong thâm tâm nàng cũng cảm thấy được an ủi rất nhiều, vì Cần Quân Hiệp tỏ tình rất tha thiết với nàng, nhất là trong lúc hoạn nạn thì mối tình đó lại càng cao cả.

Cần Quân Hiệp bỗng Triển Phi Yên chạy chùng được ba dặm thì thốt nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập ở phía bên chành chếch đi tới. Chàng vừa nghe đã biết ngay là một con tuấn mã kỳ tuyệt.

Cần Quân Hiệp không khỏi hoang mang, bất giác chàng dừng lại một chút. Trong thời gian chớp nhoáng này, con ngựa đã nhảy vọt lên không, vượt qua một lùm cây thấp, đang chồm tới trước mặt chàng.

Triển Phi Yên khẽ buông một tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Cần Quân Hiệp trầm giọng gọi:

- Phi Yên! Yên muội đừng sợ.

Chàng vừa gọi vừa ngẩng đầu trông lên thì thấy con ngựa hai màu sắc đen và đỏ lẫn lộn. Chỗ đỏ như than hồng mà chỗ đen lại bóng loáng như sơn chàm. Mới nhìn màu lông cũng đủ biết nó là một thứ ngựa kỳ dị mà Cần Quân Hiệp mới thấy lần này là một.

Hình thì người cỡi ngựa có tướng đặc biệt kỳ dị. Đầu hấn nhọn như chiếc thoi, hai vai rất rộng, tay dài ghèu ngao nhưng hai chân lại ngắn ngắn. Tóm lại tứ chi cùng ngũ quan người này không cân xứng chút nào. Mọi chỗ đều khiến cho người ta có một cảm giác quái đản, tưởng chừng con người hấn là do những mảnh thi hài của năm bảy người chắp vào nhau.

Y phục người đó cũng rất buồn cười. Nửa mình bên trái quần áo sắc đỏ, nửa bên hữu lại sắc đen.

Cần Quân Hiệp thấy hình thù quái nhân khác thường, lòng chàng kinh dị đến nỗi không thốt ra lời được.

Bỗng nghe Triển Phi Yên thều thào bảo chàng:

- Hiệp ca!... Hiệp ca đừng nghĩ gì đến tiểu muội nữa. Hiệp ca cần nghĩ cách để lo cho mình ngay đi! Nếu còn... quần cố tiểu muội thì không được đâu...

Cần Quân Hiệp khẽ giương cặp lông mày lên đáp:

- Sao Yên muội lại nói vậy? Dù gặp trường hợp nào hay bị nguy khốn đến đâu, tiểu huynh cũng không nhẫn tâm bỏ tiểu muội cho đành.

Triển Phi Yên hỏi:

- Hiệp ca có biết y là ai không?

Cần Quân Hiệp khẽ đáp:

- Tiểu huynh không biết.

Triển Phi Yên nói:

- Y là Thủy Hỏa tôn giả ở Lục Bàn sơn. Tiếng tăm y ngang hàng với Độc Long tôn giả ở Miêu Cương...

Triển Phi Yên dừng lại một chút rồi khẽ nói tiếp:

- Võ công y kỳ dị ở chỗ mỗi nửa người một khác, tuyệt không giống nhau. Tuy y chỉ là một người mà chẳng khác gì phân làm hai tay cao thủ. Hiệp ca!...

Triển Phi Yên nói tới đây, bỗng thấy sắc mặt Cần Quân Hiệp nghiêm trọng không chuyển động chút nào. Nàng nhìn bộ mặt ngay cán tàn của chàng không nín được phải bật cười, nhưng là một cái cười đầy vẻ nhăn nhó, khiến người nhìn thấy phải đau thương.

Triển Phi Yên cười cũng hao tổn sức không nói nên lời được nữa.

Cần Quân Hiệp ngoài mặt tuy không lộ vẻ gì hoang mang vì chàng không muốn cho Triển Phi Yên quá lo sợ, nhưng thực ra trống ngực chàng đánh thành thành. Chàng không ngờ Triển Phi Ngọc lại dẫn dụ được cả tên đại ma đầu Thủy Hỏa tôn giả này đến đây.

Ngày trước Triển Bất Diệt hãy còn sống trên thế gian, những tên ma đầu này tự lượng không phải là địch thủ của lão nên bỏ đi ẩn cư mỗi người một phương không xuất hiện nữa. Lão ốm o Vô Ảnh Phi Long Đồ Liên Phong ra hải ngoại xa xăm. Độc Long tôn giả ẩn nấu tại đất Miêu Cương hẻo lánh. Còn Thủy Hỏa tôn giả thì lên ở Lục Bàn sơn cũng đều vì lẽ đó.

Triển Bất Diệt tuy chết đã lâu rồi, mà những tay cao nhân này ẩn cư vẫn chưa nghĩ tới chuyện xuất hiện trên chốn giang hồ.

Chính ra Thủy Hỏa tôn giả còn định tiếp tục ẩn lánh lánh lâu hơn nữa không chịu lộ diện, nhưng Triển Phi Ngọc lại đem hai vật chí bảo mà Triển Bất Diệt thường sử dụng ngày trước là Kim Vị Giáp và Huyết Hồn Trảo để làm mồi nhử hấp dẫn xuống núi. Trừ Thủy Hỏa tôn giả ra, e rằng còn có những nhân vật khác lợi hại hơn nữa không chừng đã quanh quẩn gần đây rồi.

Cần Quân Hiệp giương cặp mắt lên nhìn Thủy Hỏa tôn giả.

Thủy Hỏa tôn giả cũng nhìn chàng bằng cặp mắt lạnh lùng, cả hai người đều không nói gì.

Cần Quân Hiệp thấy Thủy Hỏa tôn giả không những cặp mắt khác nhau. Mắt bên trái lớn, mắt bên phải nhỏ mà cả đến tia sáng ở cặp mắt chiếu ra cũng chẳng giống nhau chút nào. Mắt bên trái thần quang lấp lánh hung dữ, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng hấn. Còn mắt bên phải thì ánh sáng lại âm u rùng rợn cực kỳ khủng khiếp.

Hồi lâu, Thủy Hỏa tôn giả mới nổi lên những tràng cười quái gở rồi nói:

- Té ra ngươi bị thương rồi! Thế thì bất tất phải động thủ nữa, mà tự hủy mình đi thôi!

Ngừng lại một chút, rồi hấn nói tiếp:

- Mỗi tháng cứ đến ngày mồng một, ta sẽ phái người đến tế tự để cho ngươi được hưởng đồ huyết thực, tưởng thế ngươi cũng chẳng có điều chi ân hận nữa.

Cần Quân Hiệp nghe Thủy Hỏa tôn giả nói tựa hồ như người làm ơn cho mình thì trong lòng chàng vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Chàng hững hờ đáp:

- Phải đó! Ta bị thương rồi là đúng sự thật. Nhưng ta đã thắng đường tới đây thì dù có bị thương một chút cũng chẳng sợ người đâu.

Thủy Hỏa tôn giả đảo mắt ngắm nghía Cần Quân Hiệp một lúc, không lộ vẻ gì. Hồi lâu hần mới trầm giọng nói:

- Ta nghĩ rằng phận mọn như con giun cái kiến còn muốn sống thì người chẳng cam tâm chịu chết cũng là thường tình. Người bắt ta phải động thủ thì hãy đặt con nhỏ trong tay xuống, ta đành thi triển mấy chiêu để đưa người về Tây Thiên.

Cần Quân Hiệp thực lấy làm khó nghĩ. Cánh tay phải chàng tuyệt không có một chút khí lực nào. Nếu chàng muốn đối địch với Thủy Hỏa tôn giả thì dĩ nhiên phải dùng tay trái. Nhưng tay này lại đang bông Triển Phi Yên thì biết làm thế nào.

Thủy Hỏa tôn giả tuy thuộc vào hạng tà phái, nhưng hần còn bảo chàng đặt Triển Phi Yên xuống thì hần còn là hạng người biết liêm sỉ, không đến nỗi thừa cơ ám toán.

Cần Quân Hiệp tính rằng:

- Nếu mình động thủ cùng Thủy Hỏa tôn giả thì dĩ nhiên khó bề chiếu cố cho Triển Phi Yên được, nhưng nếu đặt nàng xuống thì biết đâu không bị kẻ khác ám toán nàng?

Cần Quân Hiệp nghĩ mãi mà không có cách nào yên tâm được. Chàng đành ngẩng đầu lên đáp:

- Bất tất phải thế! Cứ để nguyên thế này động thủ cũng được!

Thủy Hỏa tôn giả nổi giận ùng ùng quát:

- Được lắm! Thế là người tự tìm lấy sự đau khổ!

Dứt lời lão tung người lên một cái, Cần Quân Hiệp chưa nhìn rõ hần định thi triển động tác gì, chỉ thấy bóng người từ trên không gieo xuống.

Giữa lúc ấy, con tuấn mã bỗng hí lên một tiếng dài. Cần Quân Hiệp chợt nhớ ra điều gì, liền nói:

- Người muốn ta đặt Triển cô nương xuống rồi hăng cùng người động thủ? Như vậy cũng được. Có điều ta yêu cầu người để cho ta đặt Triển cô nương nhờ lên lưng con tuấn mã này, đừng khỏi bị người ngắm ngấm gia hại nàng.

Thủy Hỏa tôn giả trầm giọng đáp:

- Thế cũng được!

Cần Quân Hiệp vẫn không nhích chân, chỉ vung tay một cái, người Triển Phi Yên đã tung lên. Vừa đúng lúc lưng ngựa hạ thấp xuống một thước, người Triển Phi Yên cũng vừa hạ xuống tới nơi. Lưng nàng cong đi nằm phục xuống yên ngựa.

Con ngựa chỉ vờn bốn vó rồi đứng yên chứ không có cử động nào khác lạ.

Cần Quân Hiệp thấy thế cũng yên lòng, liền nói:

- Được rồi! Bây giờ ngươi động thủ đi!

Thủy Hỏa tôn giả để ý nhìn tay phải Cần Quân Hiệp rồi hỏi:

- Cánh tay ngươi làm sao vậy?

Cần Quân Hiệp lạnh lùng cười đáp:

- Cánh tay mặt ta không cần sử dụng cũng đối địch với ngươi được. Hà tất ngươi phải hỏi cho rườm rà!

Thủy Hỏa tôn giả đột nhiên đỏ bừng mặt lên, nhưng chỉ trong chớp mắt hấn trở lại bình thần như cũ. Hấn cười nhạt nói:

- Giỏi lắm! Chính ngươi đã muốn chết, chẳng lẽ ta lại không để cho ngươi chết được vinh hạnh hay sao?

Hấn vừa nói vừa vươn cánh tay dài nghêu ngao ra. Năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu nhắm chụp xuống đầu Cần Quân Hiệp.

Thủy Hỏa tôn giả vừa mới ra tay đã nhằm đánh xuống đỉnh đầu đối phương, đủ tỏ hấn không coi Cần Quân Hiệp vào đâu cả.

Cần Quân Hiệp trong lòng tức tối, lún người xuống, xoay tay trái lại, nhưng không nhằm đánh đối phương mà lại phóng chưởng xuống đầu mình.

Thủy Hỏa tôn giả ra chiêu trảo này cực kỳ mau lẹ. Nhưng đột nhiên hấn thấy Cần Quân Hiệp lại vung tay lên phóng chưởng tự đánh xuống đầu chàng, nên chiêu trảo hấn mới phóng ra nửa vờ, liền biến thế, đổi trảo thành chưởng, đập xuống đánh "sầm" một tiếng. Đồng thời một luồng kinh phong nóng như lửa tuôn ra.

Cần Quân Hiệp chờ cho bàn tay đối phương xuống tới gần liền hất ngược tay lên một cách bất thành linh để đón lấy phát chưởng của đối phương.

Ta nên biết rằng tuy nội lực Cần Quân Hiệp đã đến mức tuyệt thế vô song, nhưng về cách vận dụng nội lực hoặc biến hóa chiêu thức thì rất tầm thường, chẳng có chi kỳ diệu đặc biệt. Vì thế mà chàng lợi dụng sở trường của mình để đối chưởng với địch thủ.

Mặt khác Thủy Hỏa tôn giả kiêu ngạo khinh người, chẳng thèm để Cần Quân Hiệp vào trong con mắt. Hắn thấy chàng hất chưởng lên nghênh địch vẫn tưởng là mình đắc kế, liền gia tăng chưởng lực đè mạnh xuống.

Thủy Hỏa tôn giả chắc nắm bàn tay của Cần Quân Hiệp bị chưởng lực của hắn đè ép rồi tự đánh xuống đỉnh đầu chàng đến phải nát óc ra.

Ngờ đâu Cần Quân Hiệp tuy đã bị thương, song chân lực trong người chàng vẫn còn đầy rẫy.

Chỉ trong nháy mắt, hai chưởng đụng nhau bật lên một tiếng sầm rùng rợn!

Thủy Hỏa tôn giả cảm thấy một luồng chưởng phong nóng như lửa xò tới trước mặt mình.

Luồng chưởng phong này chính là Hỏa Diệm thần chưởng của Thủy Hỏa tôn giả đã phát ra. Trong thiên hạ không còn người thứ hai nào biết công phu này nữa.

Lúc đó chưởng lực Hỏa Diệm thần chưởng tạt lại tự đốt mình và rõ ràng bị phản lực đối phương hất ngược về.

Bây giờ Thủy Hỏa tôn giả mới giật mình kinh hãi, hốt hoảng lùi lại một bước. Đồng thời hắn dùng tay phải phóng ra một luồng hàn phong. Đó là Quý Thủy thần chưởng để giải trừ sức nóng mãnh liệt của Hỏa Diệm thần chưởng. Thế là hắn phải dùng chưởng lực của mình để đối phó với chưởng lực của mình.

Ngày trước tuy Thủy Hỏa tôn giả bị bại về tay Triển Bất Diệt, nhưng lúc động thủ hắn cũng không đến nỗi phải sợ hãi cuống cuồng lên như lần này. Vì thế mà hắn rất đổi ngạc nhiên đứng thộn mặt ra.

Thủy Hỏa tôn giả đứng vững lại rồi, hắn ngơ ngác nhìn Cần Quân Hiệp chăm chặp. Hắn không ngờ một gã tuổi trẻ sắc mặt lợt lạt đã bị nội thương đang đứng trước mặt mình đây mà lại là một nhân vật phi thường, có một công lực ghê gớm đến thế!

Bỗng Thủy Hỏa tôn giả hú lên một tiếng quái gở rồi nhảy xổ về phía trước. Hắn vung hai tay lên múa tít đi, phát luôn bốn chưởng đánh ra mau lẹ vô cùng!

Bốn phát chưởng này toàn là những chiêu thức cực kỳ tinh diệu. Mỗi phát chưởng đều đánh vào phương vị mà địch thủ không thể biết trước. Hắn lại ra tay cực kỳ thần tốc.

Cần Quân Hiệp chỉ thấy trước mắt bóng người lấp loáng không nhìn rõ đối phương ra tay tự phương hướng nào.

Chát! Chát! Mấy tiếng vang lên. Bốn phát chưởng đều trúng vào người Cần Quân Hiệp.

Chàng thấy nội lực trong toàn thân chạy rần rần. Tất cả mấy phát chuông của đối phương đều bị hất ngược lại, mà chàng vẫn không bị thương.

Thủy Hỏa tôn giả phóng ra bốn phát chuông rồi ngừng lại một chút.

Cần Quân Hiệp nhìn thấy chỗ sơ hở này có thể thừa cơ được. Chàng lập tức đánh ra một quyền. Phát quyền này thực ra không có gì biến ảo, mà chỉ là để tranh thủ thời cơ để phản kích. Chàng không kịp nghĩ gì cứ hùng hục đánh bừa.

Ngờ đâu về võ học cần nhất chỉ là biết lợi dụng chỗ sơ hở của đối phương bằng bất cứ chiêu thức nào. Cái khó là ở chỗ chụp được thời cơ. Thường khi những chiêu thức rất thông thường, rất giản dị, lại xoay chiều cục diện một cách cực kỳ hiệu nghiệm.

Chiêu quyền của Cần Quân Hiệp trông bề ngoài thật là vụng về, nhưng rất thích hợp với diễn biến đánh vào đối phương lúc sơ hở, lại hóa ra một chiêu tuyệt hảo.

Thủy Hỏa tôn giả thấy Cần Quân Hiệp đột nhiên phóng quyền đánh tới, hấn nghĩ ngay đến mấy thế né tránh, nhưng chưa kịp thi triển biện pháp nào đã bị thoi quyền của đối phương đánh trúng vào vai bên trái.

Thủy Hỏa tôn giả thét lên một tiếng quái gở. Người hấn loạng choạng cơ hồ muốn té. Hấn phải cố gượng mới đứng lại được.

Cần Quân Hiệp lại phóng quyền đánh tới chiêu thứ hai.

Thủy Hỏa tôn giả bị trúng một quyền, chân khí nửa người bên tả hấn chạy nhộn trong người như muốn phá huyết mạch để tiết ra ngoài, khiến hấn kinh hãi vô cùng!

Thủy Hỏa tôn giả vì quá khiếp sợ mà thành luống cuống chân tay thì thoi quyền thứ hai của đối phương lại đánh tới, tưởng chừng không tài nào tránh kịp được nữa.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe đánh "véo" một tiếng, tựa hồ có một thứ ám khí chành chếch bay lướt qua.

Cần Quân Hiệp nghe hướng thanh âm biết rằng ám khí này không bắn tới mình, nên chàng cũng chẳng cần để tâm đề phòng.

Bỗng nhiên con tuấn mã kia hí lên một tiếng dài. Lúc Cần Quân Hiệp quay đầu nhìn lại thì nó đã cõng Triển Phi Yên chạy vọt đi rồi...

- o O o -